

Arrest

nr. 347 985 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2026 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERIE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 september 2019 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een bijlage 15 afgeleverd door de diensten van de Stad Leuven. Verzoekende partij betrad immers op 17 september 2019 het Belgisch grondgebied nadat zij een visum type D als student verkreeg van de Belgische bevoegde autoriteiten. Verzoekende partij werd eerder toegelaten tot studies aan de KU Leuven.

1.2 Verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart die telkens verlengd wordt.

1.3 Op 21 maart 2024 wordt er door verwerende partij aan de diensten van de Stad Gent gemeld dat verzoekende partij toegelaten wordt tot een machtiging tot verblijf na studies om werk te zoeken of om een onderneming op te richten. De A-kaart die als gevolg hiervan wordt uitgereikt, is beperkt geldig tot 31 oktober 2024.

1.4 Op 16 mei 2024 wordt een zogenaamde gecombineerde vergunning uitgereikt aan verzoekende partij (bijlage 46). Op deze basis verkrijgt verzoekende partij een A-kaart geldig tot 6 maart 2027.

1.5 Op 26 november 2024 wordt de toelating tot arbeid beëindigd en op 6 januari 2025 wordt aan de Stad Gent ter kennis gegeven dat deze toelating tot arbeid beëindigd werd.

1.6 Op 23 mei 2025 meldt verzoekende partij zich aan bij de gemeente voor registratie van een wettelijke samenwoning. Op 4 augustus 2025 wordt de wettelijke samenwoning ook daadwerkelijk geofficialiseerd.

1.7 Op 1 augustus 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit op basis van haar wettelijk samenwonende partner.

Op 7 januari 2026 besluit verwerende partij tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.08.2025 werd ingediend door:

(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.08.2025 gezinshereniging aan in functie van haar geregistreerde partner D. K. (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, 2° stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; ...”

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *verklaring wettelijke samenwoning dd. 22.05.2025*

- *relaas van de relatie, opgesteld door betrokkene, waarin betrokkene verklaart dat ze de referentiepersoon leerde kennen via een datin-app in juli 2024 en waarin ze het verloop van haar relatie met de referentiepersoon beschrijft, deels ondersteund met diverse bewijsstukken (gedateerde foto's vanaf 01.10.2024, printscreen WhatsApp-gesprekken vanaf 24.10.2024, boekingsbevestigingen, ...).*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin oktober 2024. Dit is te recent om aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Voor zover de verklaring van betrokkene dat ze de referentiepersoon leerde kennen in juli 2024 dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook juli 2024 te recent is om aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging dd. 01.08.2025 werd ingediend. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon zich op 22.05.2025 aanboden bij de bevoegde diensten van gemeente Wingene met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 04.08.2025 officieel werd gedomicilieerd op het adres van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen reeds samenwoonden.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40ter en artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

1.8 Op 6 februari 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 26 februari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“ENIG MIDDEL: Schending van

- *Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest)*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM)*
- *juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

In de bestreden beslissing poneert de Dienst Vreemdelingenzaken dat “op basis van de voorgelegde stukken het voorgehouden duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen is”.

Dit is niet correct, zoals verzoekers hierna verduidelijken in hun motivering in drie stappen:

1) Ernstige controle ten gronde op het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie door de ambtenaar van de burgerlijke stand

In België kan iedereen die zijn feitelijke toestand van samenwond koppel juridische wil verankeren, een verklaring van wettelijke samenwoning laten registreren overeenkomstig artikel 1476 oud Burgerlijk Wetboek. Sinds de wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning geldt hierbij een verhoogde aandacht tot het bestrijden van schijnwettelijke samenwoning. Dit is het geval wanneer uit een geheel van omstandig blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonen en niet op een duurzame stabiele relatie. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft hierbij een actieve rol om na te gaan of de wettelijke samenwoning geen schijnwettelijke samenwoning is. Hiervoor

zal de ambtenaar van de burgerlijke stand een actieve controle doen, wat ook het nagaan van de intenties van de aanstaande wettelijke samenwonende inhoudt.

Kortom, overeenkomstig het gevoerde onderzoek door de ABS, zal enkel als de aanstaande wettelijk samenwonende bewijzen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden, hun wettelijke samenwoning kunnen worden geregistreerd. (Zie omzendbrief van 6 september 2013 tot bestrijding van schijnhuwelijk en schijnwettelijke samenwoning):

“De door de ambtenaar van de burgerlijke stand uitgevoerde controle houdt dus ook het nagaan van de intenties van de aanstaande wettelijk samenwoonden.

Indien de partijen bijvoorbeeld aangeven de intentie te hebben om een duurzame en stabiele partnerrelatie verder te zetten of te beginnen en deze te formaliseren, (...)”

Ook bij verzoekster en haar Belgische partner werd onderzoek gevoerd door het parket en door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hiertoe werd hun initiële aanvraag – na afgifte van ontvangstbewijs op 22.05.2025 – uitgesteld met het oog op verder onderzoek ten gronde naar de relatie van verzoekster (stuk 3).

Ten andere,

De ambtenaar van burgerlijke stand WINGENE heeft t.a.v. verzoekster en haar partner finaal na een actief onderzoek positief geoordeeld dat de aanstaande samenwonende de intentie hebben om hun reeds bestaande duurzame en stabiele partnerrelatie verder te zetten en dat er geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnwettelijke samenwoning. Hierdoor werd de wettelijke samenwoning (met terugwerkende kracht tot op 22.05.2025) vervolgens alsnog geregistreerd.

Alwaar de DVZ actief wordt ingelicht door de Ambtenaar Burgerlijke Stand telkens wanneer een huwelijksaangifte of een aangifte wettelijke samenwoning wordt gedaan tussen een Belg en een derdelander, was de DVZ actief op de hoogte van dit ten gronde gevoerde onderzoek (zie hierna).

2) DVZ moet alle beschikbare gegevens in overweging nemen, dus ook de reeds uitgevoerde controle door de ambtenaar van de burgerlijke stand

De DVZ wordt door de ambtenaar burgerlijke stand actief op de hoogte gebracht van elk onderzoek naar schijnhuwelijk of schijnwettelijke samenwoning:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand stuurt alle meldingen aan de Dienst Vreemdelingenzaken via email aan schijnrelaties@ibz.fgov.be of per fax op het nr. 02 274 66 26.”

(E. MEULDERS, L. BRIGANTI, M. GOFFAERT, S. VANDROMME, C. CATALA, E. BIELEN en S. LOMBAERTS, *Schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning*, Vanden Broele, 2015, p. 60)

Verweerder is aldus op de hoogte dat verzoekster en diens partner op de rooster werden gelegd door politie en parket in onderzoek van hun duurzame stabiele partnerrelatie in het licht van een onderzoek naar al dan niet schijnwettelijke samenwoning.

“Op het parket wordt vervolgens een dossier aangemaakt, zodat een opdracht aan de lokale politie kan worden gegeven tot het verrichten van een grondig onderzoek naar de intenties van de partners. Dit onderzoek verloopt in de praktijk ongeveer identiek als het onderzoek naar een voorgenomen schijnhuwelijk dat hierboven in detail werd beschreven. Essentieel is uiteraard de samenwoningstcontrole. Er kan immers weinig geloof aan een verklaring van wettelijke samenwoning worden gehecht als blijkt dat de partners niet daadwerkelijk samenwonen of deze samenwoning duidelijk trachten te ensceneren.”

(E. MEULDERS, L. BRIGANTI, M. GOFFAERT, S. VANDROMME, C. CATALA, E. BIELEN en S. LOMBAERTS, *Schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning*, Vanden Broele, 2015, p. 134 – behandeling van het dossier op het parket inzake aanvraag wettelijke samenwoning)

De DVZ is bijgevolg per definitie op de hoogte van een onderzoek ten gronde naar de duurzame stabiele liefdesrelatie van verzoekers.

Zoals de DVZ zelf aanhaalt in haar weigeringsbeslissing dient zij (in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel) alle beschikbare gegevens in overweging te nemen:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging dd. 01.08.2025 werd ingediend. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon zich op 22.05.2025 aanboden bij de beschikbare diensten van de gemeente Wingene met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 04.08.2025 officieel werd gedomicilieerd op het adres van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen reeds samenwoonden.”

Het reeds ten gronde gevoerde onderzoek door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar de al dan niet schijnwettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner K. D., maakte onmiskenbaar deel uit van de beschikbare gegevens die de DVZ voor handen had en waar men aldus rekening mee had moeten houden.

De DVZ mag zich dus niet louter enkel en alleen beperken tot het formele document van de verklaring van wettelijke samenwoning en formele inschrijving in het rijksregister. Zij moet wel degelijk ook rekening houden met het resultaat van het gevoerde onderzoek naar het al dan niet aanwezig zijn van elementen die wijzen op de totstandbrenging of in stand houden van een schijnwettelijke samenwoning uitgevoerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd hierbij ook de intentie van de aanstaande wettelijke samenwonende tot verderzetten van een reeds duurzame en stabiele partnerrelatie omstandig onderzocht en werd besloten dat verzoekster en haar Belgische partner een duurzame stabiele liefdesrelatie onderhouden ... waarna de wettelijke samenwoning geregistreerd werd.

3) Disproportionele inmenging in het recht op gezinsleven en dus een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest

De ratio legis van artikel 1476 oud Burgerlijk Wetboek, gelezen in samenhang met de wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijnwettelijke samenwoningen, alsook in samenhang met de omzendbrief 6 september 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijnwettelijke samenwoning, bestaat erin te verhinderen dat juridische samenlevingsvormen worden aangewend met als louter doel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Deze doelstelling stemt volledig overeen met de ratio legis van de vereiste van een partnerrelatie in de context van de verblijfswetgeving, en meer bepaald met artikel 40bis, §2, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet. Volgens de wetgever is er alleen sprake van een partnerrelatie in de context van de verblijfswetgeving “wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven” (zie voorstel van wet van tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU-onderdanen, Parl.St. Kamer 2010-11, 443/14, 25.)

Hieruit volgt dat de wetgever zowel via de Verblijfswet als via het Burgerlijk Wetboek (en het Strafwetboek) door de invoering van de Wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijnwettelijke samenwoning, probeert om hetzelfde fenomeen te bestrijden, namelijk schijnrelaties of schijnwettelijke samenwoning.

Door naast het uitvoerige actieve onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand op basis van de wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen en de daarbij horende omzendbrief van 6 september 2013, ook nog eens te vereisen dat het duurzame en stabiele karakter van partnerrelatie nadien/aanvullend op basis van drie niet-cumulatieve criteria uit de vreemdelingenwet is niet correct en maakt een disproportionele schending uit op art. 8 EVRM.

Het gevoerde beleid op basis van verschillende rechtsgronden gaat dan ook verder dan nodig om het beoogde doel te bereiken, namelijk het bestrijden van schijnrelatie of schijnwettelijke samenwoning. Bijgevolg vormt dit een disproportionele inmenging in het recht op een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest (DAWOUD S., ‘Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien’, T.Vreemd, 2014, nr. 3, 293.)

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof beoogt de burgerschapsrichtlijn (waarvan art. 40ter Vw. de nationale uitvoering is in de Belgische Vreemdelingenwet) de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Na een onderzoek ten gronde door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dat tot een positieve conclusie leidde in hoofde van het koppel (stuk 3 en 4), waar de DVZ per definitie van op de hoogte was door de meldingsplicht bij de ABS bij aflevering van een ontvangstbewijs aanvraag wettelijke samenwoning, vervolgens oordelen dat “het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen is” (stuk 1) ... zonder daarbij ook maar enigszins rekening te houden met dit ten gronde gevoerde onderzoek van de ABS, is kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig.

* * *

Uit bovenstaande kan enkel en alleen geconcludeerd worden dat verzoekster en haar wettelijk samenwonende partner, de heer K. D. wel degelijk een duurzame en stabiele liefdesrelatie onderhouden.

Gelet op het omstandig onderzoek door de ambtenaar van de burgerlijke stand bij het nagaan van elementen die kunnen wijzen op de totstandbrenging of voortzetting van een schijnwettelijke samenwoning in het kader van een verklaring tot wettelijke samenwoning, werd de intentie om de reeds bestaande duurzame en stabiele relatie verder te zetten reeds omstandig onderzocht.

Het feit dat verweerder aanhaalt zich te baseren op “het geheel van beschikbare gegevens” waar dus ook dit gevoerde onderzoek met positieve conclusie toe behoort, valt niet te rijmen met het gegeven dat verweerder deze elementen die een duurzame en stabiele liefdesrelatie bewijzen niet in overweging nam (en hier zelfs geen gewag van maakt). Dit vormt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Tenslotte is het vereisen van bijkomende criteria in de vreemdelingenwet om het “duurzame en stabiele karakter” van de partnerrelatie vast te stellen bovenop het reeds gedane uitvoerige onderzoek door de ambtenaar van de burgerlijke stand (en de voor de DVZ bindende conclusie van de ABS) niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees hof en de Burgerschapsrichtlijn inzake het vergemakkelijken van het vrij verkeer van familieleden van Unieburgers.

Het feit dat de relatie van verzoekster en haar Belgische partner – na onderzoek ten gronde met finaal positieve conclusie en daarna verankering van hun relatie door de ABS – alsnog niet gezien wordt als duurzaam en stabiel omwille van een “tijds criterium” dat enkel door de DVZ wordt gehanteerd, vormt een disproportionele schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest. Er is immers overduidelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM/artikel 7 Handvest. Immers is deze inmenging niet noodzakelijk in een democratische samenleving, gelet op het disproportionele karakter ervan ten aanzien van het gezinsleven van verzoekster en haar partner ... dewelke alreeds op het punt van hun relatie zijn onderzocht en finaal gunstig werden beoordeeld door de ABS Wingene.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheids toezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van

het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 Op 1 augustus 2025 heeft verzoekende partij een verblijfskaart aangevraagd in haar hoedanigheid van familielid van een unieburger en dit meer bepaald op basis van haar wettelijke samenwonende partner met Belgische nationaliteit. Deze aanvraag gebeurt bijgevolg in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft te kennen dat de overgangsmaatregelen zoals voorzien in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 ertoe leiden dat deze aanvraag onderzocht wordt op basis van voormeld artikel zoals dit geformuleerd was voor de inwerkingtreding van deze wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat deze bepaling van toepassing is op de familieleden van een Belg, in zoverre het gaat over: *‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; ...’*

Artikel 40bis, §2, 2° stelt vervolgens dat:

‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...).”

De Vreemdelingenwet geeft bijgevolg uitdrukkelijk aan welke voorwaarden er vervuld moeten zijn om op deze basis een verblijfsrecht te kunnen komen van meer dan drie maanden.

3.7 De bestreden beslissing geeft aan dat de relatie tussen verzoekende partij en haar partner als onvoldoende duurzaam en stabiel aanzien dient te worden vermits hun relatieduur te kort is, daarenboven hebben zij nog geen jaar samengewoond en hebben zij ook geen gemeenschappelijk kind. Bijgevolg besluit verwerende partij tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

3.8 Verzoekende partij is het hier niet mee eens en meent dat de stabiliteit en duurzaamheid van haar relatie reeds werd nagegaan in het kader van haar aanvraag tot wettelijke samenwoning waar uiteindelijk ook toestemming gegeven werd tot het registreren van deze samenwoning. Verwerende partij is op de hoogte van dit onderzoek en moet hier volgens haar rekening mee houden vermits verwerende partij gehouden is rekening te houden met alle elementen in het dossier. De latere afweging van de drie criteria zoals voorzien in de Vreemdelingenwet zou een disproportionele inmenging vormen in het gezinsleven van betrokkenen.

3.9 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Verzoekende partij heeft overigens stukken voorgebracht waaruit haar beweringen zouden moeten blijken en de bestreden beslissing geeft ook aan welke dit waren en welk oordeel verwerende partij hierover velde.

3.10 Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan deze voorwaarden voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat

verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.11 De bewering als zou de duurzame en stabiele relatie tussen partijen reeds onderzocht zijn in het onderzoek naar de wettelijke samenwoning kan niet bijgetreden worden.

In dit kader wijst de Raad erop dat de wetgever in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk de voorwaarden heeft vooropgesteld waarbinnen een relatie tussen partners in het kader van de wettelijke samenwoning als duurzaam en stabiel wordt beschouwd voor de toepassing van deze bepaling. Verwerende partij kon de aanvraag dan ook weigeren op basis van de vaststelling dat dit bewijs niet werd geleverd op de wijze bepaald door de wetgever. Het onderzoek en advies van de procureur des Konings in het kader van de registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning betreft de vraag of de intentie van één van de betrokkenen al dan niet louter gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de status van wettelijk samenwonende, hetgeen een andere vraag betreft dan de vraag of de relatie reeds een duurzaam en stabiel karakter heeft gekregen om een verblijfsrecht erkend te zien.

Daarnaast herinnert de Raad ook aan het arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat de naleving van de drie gevallen, waarin volgens artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie is aangetoond, niet reeds dient te worden gecontroleerd in het kader van artikel 1476*bis* van het (oud) Burgerlijk Wetboek (GwH 12 oktober 2017, nr. 120/2017 overweging B.8.3).

Niet enkel dit standpunt werd ingenomen door het Grondwettelijk Hof, tevens werd bepaald dat *“(t)erwijl artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek (...) misbruik beoogt tegen te gaan op het niveau van de registratie van de wettelijke samenwoning door te peilen naar de intenties van de betrokkenen, (...) de in het geding zijnde bepaling een onderzoek (beoogt) naar de werkelijke duurzaamheid en de stabiliteit van de samenwoning in het kader van de verblijfsreglementering” en dat “(b)eide controles worden uitgevoerd door onderscheiden administraties, te weten de ambtenaar van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken”* (GwH 12 oktober 2017, nr. 120/2017, overwegingen B.9.2. en B.9.3.).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie in de zin van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet reeds afdoende werd bewezen door het onderzoek van de procureur des Konings en de registratie van de wettelijke samenwoning.

Verzoekende partij betwist als dusdanig niet de concrete motieven in de bestreden beslissing en slaagt er met haar uiteenzetting niet in te overtuigen dat zijzelf en haar partner wel degelijk zouden voldoen aan minstens één van de drie criteria uit artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij het duurzaam karakter van de relatie bewezen wordt geacht. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verwerende partij om te besluiten dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden als partner van een Belg erkend te zien.

3.12 Verzoekende partij stelt nog dat de *ratio legis* van artikel 1476 (Oud) B.W. volledig overeenstemt met deze van de Vreemdelingenwet. Eerst en vooral betreft de discussie niet artikel 1476 van het (Oud) Burgerlijk Wetboek, maar wel 1476*bis* van dit wetboek. De Raad herhaalt daarbij dat beide artikelen een andere doelstelling hebben. Met artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek werd een wettelijke procedure ingevoerd teneinde te kunnen optreden tegen schijnwettelijke samenlevingen, terwijl artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft om aan een partner in het kader van een wettelijke samenwoning bijkomende vereisten op te leggen bij een gezinsherenigingsprocedure. De wetgever heeft artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bovendien behouden bij de invoering van de procedure teneinde op te kunnen treden tegen schijnwettelijke samenwoningen, zoals voorzien in artikel 1476*bis* van het Burgerlijk Wetboek.

Deze kritiek komt dan ook neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is

3.13 In dezelfde zin kan er al evenmin uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid worden, waarbij met name dat gezinshereniging in functie van Unieburgers vergemakkelijkt moet worden, dat hier van enige schending of verkeerde toepassing sprake zou zijn. “Vergemakkelijken” betekent immers in het geheel niet dat er geen voorwaarden zouden mogen worden gesteld aan een duurzame relatie met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

3.14 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

3.15 Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekende partij het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing en zij een nieuwe aanvraag voor een verblijfsrecht kan indienen zo zij van oordeel zou zijn dat zij wel voldoet aan de hiervoor gestelde voorwaarden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Dergelijke voorwaarden maken geen onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven uit zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd.

Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.16 Vermits artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), , kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest in ieder geval niet worden aangenomen.

3.17 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet uit de argumentering van verwerende partij.

Het enige middel is bijgevolg ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE